

FIATAL NEVELŐK FÓRUMA

AZ ELSŐ VERSENYEN

Legutóbb azokról a problémákról számoltam be, amelyekkel a főiskola falait elhagyó kezdő tanár azonnal találkozik. Ez alkalommal egy élményemről, tapasztalatomról szeretnék írni. A mi pályánkon az anyagi megbecsülés helyett inkább a munkában leli meg az ember az örömét. Mély nyomot hagyott bennem és ugyanakkor örömet is jelentett az első földrajzi tanulmányi versenyre való felkészülés. Ez volt talán az első olyan munkám, amit teljesen önállóan végeztem.

Már az év elején tartott szakmai konferencia után, ahol a verseny feltételeit közölték, hozzákezdtem a munkához. A vetélkedőbe a felső tagozat minden osztályát bevontam. A versenyt a következőképpen szerveztem meg. Részt vehetett a versenyen minden felső tagozatos tanuló, aki kedvelte a földrajzot, vagy a versengést. Tájékoztattam a tanulókat a verseny lefolyásáról. A kérdéseket hetenként, két hetenként olvashatták a faliújságon. Egy-egy forduló 7—8 kérdést tartalmazott.

A kérdéseket az iskolai versenyre igyekeztem úgy összeállítani, hogy azok elsősorban a tanulók gondolkodását vegyék igénybe. Mivel tanyai iskoláról van szó, eleve csak olyan jellegű kérdéseket adhattam, amelyek a mi sajátos viszonyainkhoz alkalmazkodtak. Tehát a feleleteket a nálunk meglevő könyvekben megtalálhatták. Mivel az iskolai könyvtáros szerepét is én töltöttem be, a könyvtár földrajzi vonatkozású anyagát a vetélkedő gyerekek rendelkezésére bocsájtottam. Igen nehéz, de végül is megoldható problémát jelentett számomra, hogy a kérdéseket úgy kellett összeállítanom, hogy az megfeleljen az ötödikes tanulóknak éppen úgy, mint a nyolcadikosoknak. A problémát sikerült áthidalnom. Ezt bizonyítja, hogy a szóbeli vetélkedőn nagyon szépen szerepeltek a hatodik osztályos tanulók. A negyedik és a hatodik helyet ötödik osztályosok foglalták el. Az egyes versenyzők között a pontkülönbség kicsi volt. A kérdéseket, illetve a feleleteket nehézségi fokok szerint pontoztam. Egy-egy forduló után a legtöbb pontot kapott versenyzők névsorát, az egyéni pontszámok feltüntetésével a faliújságon közöltem. Tapasztaltam, hogy ez főleg az élvezőnyt sarkalta a további

feladatok megoldásában. A versenykiírás értelmében hat forduló után a verseny végén, a legtöbb pontszámot elért tanulók, az iskolai úttörő szervezettől könyvjutalomban részesültek. Az első hat tanuló jogot nyert szintén az iskola keretében, de már a tanári kar jelenlétében rendezett, szóbeli vetélkedőn való részvételre. Itt az első három tanuló további könyvjutalmat nyert. A szóbeli vetélkedő során szerepelt két nyolcadikos tanuló, a legjobbak, indultak a városi földrajzversenyen.

A verseny végén leírhatatlan öröm látszott mindkét tanuló arcán. Nem hiszem azonban, hogy a verseny során jobban izgultak volna, mint én. A verseny napján aligha volt boldogabb ember nálam. A dicsőség elsősorban a két nagyon ügyes tanulót és természetesen azokat a nevelőket illeti, akik a korábbi években foglalkoztak velük. Most kezdem csak érteni, hogy miért is vállalják sokszor mostoha körülmények között is sokan a pedagógus munkát.

Az örömbe azonban kis üröm is vegyült. Erről is kell írnom. Az történt ugyanis, hogy mivel a verseny a tervezettnél jobban elhúzódtott az autóbuszunk indulásáig nem fejeződhetett be. Így is történt. A versenyt vezető kartársnővel közöltem, hogy tanyai iskolából jöttünk, az autóbuszunk hamarosan indul és ezért nem tudjuk folytatni a versenyt. Egy másik kartárshoz ment, azzal beszélgetett, majd visszajött és közölte: „Mit csináljunk, ha el kell menniök, hát menjenek!” Ez a válasz nagyon rosszul esett. Már csak azért is, mert ekkor egyik tanítványom még az első helyen vezetett. Mivel egyik tanyai kartárs, hogy a helyzetet megmentse, vállalkozott arra, hogy saját autójával haza visz majd bennünket, maradni tudunk a verseny végéig.

Az ilyen vagy ehhez hasonló versengések nagyon hasznosak. Nagy öröm volt mindnyájunk számára nyolcadikos tanulóm sikere. A legnagyobb öröm azonban mégis csak az volt, amikor láttam tanítványaimat hétről hétre a faliújság előtt álldogálni, töprengő, könyveket forgató, egymással vitatkozó *tanyasi gyerekeket!*

Hudra András
Kiskunfélegyháza
Izsáki úti külső Általános Iskola